

DE BESTE WIJN WORDT VOOR TOT HET LAATST BEWAARD

Nu laat Gij, Heere, Uw dienstknecht gaan in vrede, naar Uw woord; want mijn ogen hebben Uw zaligheid gezien. Lukas 2:29, 30

De woorden vóór ons laten duidelijk zien dat het heengaan van de gelovige vergezeld gaat van een vernieuwing van deze belofte Gods. Ga heen in vrede, zegt God. Het is een vaarwel, zoals we dat een vriend toeroepen. Het is een zegen, zoals Aaron, de priester van God, die misschien zal hebben uitgesproken over een smekeling van wie het offer werd aanvaard. Eli zei tot Hanna: 'Ga heen in vrede, en de God Israëls zal uw bede geven, die gij van Hem gebeden hebt.' Rond het sterfbed van de zondaar wakkert de wind aan, en hij hoort het razen van de eeuwige storm. Zijn ziel wordt weggedreven, te midden van de donder van de vervloekingen, luid en diep, of anders in de dreigende stilte die altijd een wervelstorm aankondigt. 'Gaat weg van Mij, gij vervloekten' is het vreselijke geluid in zijn oren. Zo is het echter niet met de rechtvaardige. Hij voelt de zegenende hand van de Vader op zijn hoofd, en onder hem zijn eeuwige armen. De beste wijn wordt voor hem tot het laatst bewaard. Ten tijde van de avond is het licht; en terwijl zijn zon ondergaat, wordt zij heerlijker, en begint zij te stralen over alles rondom, met een hemelse gloed. De omstanders verwonderen zich erover en troepen uit: 'Mijn ziel sterve de dood der oprechten, en mijn uiterste zij gelijk het zijne.' Dié pelgrim aanvaardt een gelukkige reis tot wie de Heere zegt: Ga heen in vrede. Dat is de vinger die een liefhebbende Vader legt op het oog dat zich sluit, en die geeft de verzekering van een gelukkig ontwaken, daar waar de ogen nooit meer nat zullen zijn van de tranen.

